

Cambridge, Massachusetts

Woensdag 19 december, twee minuten over vier in de ochtend

Het gerinkel van de telefoon verstoort het onophoudelijke geroffel van de regen op het dak. Ik schiet rechtop in bed, mijn hart slaat op hol, en ik kijk op het verlichte display om te zien wie er belt.

‘Wat is er?’ vraag ik zonder enige emotie in mijn stem aan Pete Marino. ‘Gezien het tijdstip kan het niet veel goeds zijn.’

Sock, de hazewindhond die ik destijds uit het asiel heb gehaald, drukt zich dicht tegen me aan. Ik leg een hand op zijn kop om hem gerust te stellen, doe een lamp aan en haal een memoblok en een pen uit een la. Marino begint over een ontzield lichaam van een vrouw dat op het terrein van het MIT is gevonden, het Massachusetts Institute of Technology, een paar kilometer hiervandaan.

‘Op een modderig sportveld. Briggs Field noemen ze het daar. Ze is een halfuur geleden gevonden,’ zegt hij. ‘Ik ben op weg naar de plek waar ze het laatst gezien zou zijn, daarna ga ik naar de plaats delict. Ze zetten de boel af tot jij er bent.’ Marino’s krachtige stem klinkt alsof er niets tussen ons is voorgevallen.

Ik kan het bijna niet geloven.

‘Ik snap niet helemaal waarom je mij daarvoor belt.’ Mij hoeft hij überhaupt niet te bellen, maar ik weet wel waarom hij het toch gedaan heeft. ‘Officieel ben ik nog niet aan het werk. Officieel ben ik nog ziek.’ Ik zeg het heel rustig en vriendelijk, met een enigszins hese stem. ‘Je kunt beter Luke bellen of...’

‘Dit is echt iets voor jou, doc. Dit wordt een regelrechte nachtmerrie voor de pr, en daarvan wil je er niet nóg een.’

Hij valt met de deur in huis en verwijst naar mijn weekend in Connecticut, waarover in de media uitvoerig is bericht en

waarover ik het niet met hem wil hebben. Hij belt me alleen maar omdat hij die macht heeft en met me kan doen wat hij wil, alleen maar om me in te wrijven dat hij tien jaar lang bevelen van me heeft moeten aannemen en dat de rollen nu plotseling zijn omgedraaid. Hij is nu de baas. Ik niet. Zo ziet Pete Marino dat.

‘Een nachtmerrie voor wiens pr? Ik hou me niet met pr bezig,’ voeg ik eraan toe.

‘Een lijk op de MIT-campus is een nachtmerrie voor iedereen. Ik heb hier een heel slecht gevoel bij. Ik was met je meegegaan als je me had gevraagd. Je had er nooit in je eentje naartoe moeten gaan.’ Hij heeft het weer over Connecticut. Ik doe net of ik het niet hoor. ‘Je had me gewoon moeten vragen.’

‘Je werkt niet meer voor me. Daarom heb ik je niet gevraagd.’ Meer ben ik niet van plan erover te zeggen.

‘Wat moet het een ellendige toestand voor je zijn geweest.’

‘Het was voor iedereen een ellendige toestand.’ Ik kuch een paar keer en pak een flesje water. ‘Weten we al om wie het gaat?’ Ik verschuif de kussens achter me. Sock legt zijn smalle kop op mijn bovenbeen.

‘Het zou om een tweeëntwintigjarige studente gaan, een ouderejaars die een masteropleiding doet. Gail Shipton.’

‘Wat studeerde ze?’

‘Informatica. Is rond middernacht als vermist opgegeven, is het laatst in de Psi Bar gesignaleerd.’

De stamkroeg van mijn nicht. Dat vind ik een verontrustende gedachte. De bar ligt dicht bij het MIT, en er komen veel kunstenaars, bètawetenschappers en computernerds als Lucy. Zo nu en dan nemen zij en haar partner Janet me daar mee naartoe voor een zondagsbrunch.

‘Die bar ken ik wel,’ is het enige wat ik weet te zeggen tegen deze man. Hij heeft me gedumpt, en ik weet dat het zo beter is.

Jammer dat het niet zo voelt.

‘Kennelijk is Gail Shipton daar gisteren aan het eind van de middag naartoe gegaan, samen met een vriendin, die beweert dat Gail rond halfzes een telefoontje kreeg en toen naar buiten is gegaan omdat het binnen te lawaaierig was. Sindsdien is er niets meer van haar vernomen. Je had nooit in je eentje naar

Connecticut moeten gaan. Ik had je toch in elk geval kunnen brengen?’ zegt Marino. Hij is niet van plan om te vragen hoe het met mij gaat sinds hij heeft afgehaakt en een andere baan heeft genomen.

Hij zit weer bij de politie. Hij klinkt content. Wat ik er allemaal van vind, boeit hem niet. Hij wil het alleen maar over Connecticut hebben. Dat willen ze allemaal, maar ik heb geen enkel interview gegeven en ben ook nu niet van plan het daarover te hebben. Ik wou dat hij het onderwerp niet ter sprake had gebracht. Het is alsof iets afzichtelijks wat ik diep had weggestopt nu weer voor mijn neus opdoemt.

‘Vond die vriendin het niet raar dat degene met wie ze was niet meer terugkwam nadat ze naar buiten was gegaan? Was ze niet ongerust?’ Ik schakel over op de automatische piloot, doe gewoon mijn werk terwijl ik mijn best doe me niets meer van Marino aan te trekken.

‘Ik weet alleen dat die vriendin zich zorgen begon te maken toen Gail niet opnam en niet meer op sms’jes reageerde.’ Hij noemt de vermiste dus al bij de voornaam, terwijl ze misschien niet eens meer in leven is.

Er is al iets tussen hen ontstaan. Hij heeft zijn tanden in de zaak gezet en is voorlopig niet van plan los te laten.

‘Toen ze rond middernacht nog niets van haar gehoord had, is ze haar gaan zoeken,’ zegt hij. ‘Haar vriendin heet Haley Swanson.’

‘Wat weet je nog meer over Haley Swanson, en wat bedoel je met *haar vriendin*?’

‘Ze heeft wel heel snel de politie gebeld.’ Wat hij bedoelt te zeggen, is dat hij verder eigenlijk niets weet, omdat de aangifte van Haley Swanson op dat moment niet heel serieus werd genomen.

‘Vind je het niet raar dat ze toen pas ongerust werd?’ vraag ik. ‘Als Gail om halfzes voor het laatst gezien is, zaten er zes of zeven uur tussen voordat haar vriendin de politie belde.’

‘Je weet hoe dat gaat met die studenten. Ze nemen een paar biertjes, gaan met deze of gene mee, hebben geen flauw benul van tijd en hebben nergens oog voor.’

‘Was Gail het type dat zomaar met deze of gene meeging?’

‘Ik heb een hele waslijst aan vragen als het inderdaad gelopen is zoals ik denk.’

‘Ik begrijp dat we eigenlijk nauwelijks iets weten.’ Terwijl ik dat zeg, weet ik dat ik dat beter niet had kunnen zeggen.

‘Ik heb Haley Swanson maar heel kort gesproken.’ Hij gaat in de verdediging. ‘Officieel worden aangiftes van vermissing niet telefonisch in behandeling genomen.’

‘Hoe kan het dan dat je haar toch hebt gesproken?’

‘Eerst belde ze het alarmnummer. Daar vertelden ze haar dat ze naar het politiebureau moest gaan om aangifte te doen, want dat is de standaardprocedure. Je kunt dat niet telefonisch doen.’ Hij praat nu zo hard dat ik het volume op mijn toestel lager zet. ‘Even later belde ze terug en vroeg specifiek naar mij. Ik heb haar een paar minuten aan de lijn gehad, maar nam haar niet helemaal serieus. Als ze zich zoveel zorgen maakte, moest ze maar naar het bureau komen. We zijn dag en nacht open.’

Omdat Marino nog maar een paar weken bij de politie van Cambridge zit, vind ik het opmerkelijk dat iemand opbelt en juist met hem doorverbonden wil worden. Onmiddellijk vind ik Haley Swanson verdacht, maar het heeft geen zin om dat tegen Marino te zeggen, want hij luistert toch niet als hij het gevoel krijgt dat ik hem wil vertellen hoe hij zijn werk moet doen.

‘Klonk ze overstuur?’ vraag ik.

‘Heel wat mensen die de politie bellen, klinken overstuur, maar dat betekent nog niet dat het waar is wat ze zeggen. Negenennegentig van de honderd keer dat studenten als vermist worden opgegeven, blijkt er achteraf niets aan de hand te zijn. Dit soort meldingen zijn hier niet bepaald ongewoon.’

‘Hebben we het adres van Gail Shipton?’

‘Een van die ontzettend leuke flatjes bij het Charles Hotel.’ Hij leest de gegevens op, en ik noteer ze.

‘Heel dure koopappartementen.’ Ik zie fraaie gebouwen voor me, vlak bij de Kennedy School of Government en de rivier, de Charles, trouwens niet ver van mijn hoofdkantoor.

‘Waarschijnlijk betalen haar ouders alles voor haar. Dat is in deze elitaire kringen niet ongebruikelijk.’ Marino doet altijd heel denigrerend over de mensen uit Cambridge; hij zegt altijd dat je hier een boete krijgt als ze je op een te laag IQ betrappen.

‘Heeft iemand nagetrokken of ze niet gewoon thuis is en haar telefoon niet opneemt?’ Ik maak uitvoerig aantekeningen, kan me nu beter concentreren, richt mijn aandacht op een andere tragedie, de recentste.

Maar terwijl ik rechtop in bed zit te telefoneren, ben ik weer terug op die plek en lukt het me niet om te verdringen wat ik gezien heb. De lijken en het bloed. Glimmende koperen kogelhulzen die in die basisschool her en der als kleingeld op de grond lagen. Ik zie het allemaal levensecht voor me, alsof ik er nog aanwezig ben.

Zevenentwintig secties, voornamelijk op kinderen, en toen ik mijn bebloede werkkleding uittrok en ging douchen, verdrong ik waar ik net mee bezig was geweest.

Ik gooide het over een andere boeg. Ik bakende het af. Slopende jaren geleden had ik al geleerd om niet meer aan verwoeste lichamen te denken nadat ik er met mijn handen in aan het werk was geweest. Op wilskracht verbande ik die beelden uit mijn hoofd en liet ze daar waar ik ze had aangetroffen, op de plaats delict, in de sectieruimte. Dat lukte me nu duidelijk niet. Toen ik afgelopen zaterdagavond thuiskwam, had ik koorts en overal pijn, alsof ik iets kwalijks had opgelopen. Mijn gebruikelijke barrières waren doorbroken. Ik had mijn hulp aangeboden aan de hoofdljkschouwer van Connecticut, en geen enkele goede daad blijft ongestraft. De duistere krachten vinden dat niet leuk, en door de stress word je dan ziek.

‘Ze beweerde dat ze bij Gail is langsgegaan om te kijken of ze thuis was,’ zegt Marino. ‘Ze heeft iemand van de beveiliging erbij gehaald om haar flatje binnen te komen, maar daar bleek ze niet te zijn. Kennelijk is ze na haar bezoek aan de bar niet meer thuis geweest.’

Ik wijs hem erop dat ze blijkbaar op goede voet staat met het personeel in Gails appartementencomplex, want mensen van de beveiliging maken niet voor de eerste de beste een voordeur open, en terwijl ik dat zeg, gaat mijn blik naar de belachelijk hoge stapels postpakketten die ongeopend bij de bank aan de andere kant van mijn slaapkamer staan. Ik weet weer waarom het niet goed is als ik me dagenlang terugtrek en te ziek ben om naar het werk te gaan of te koken of naar buiten te gaan en bang

ben om aan mijn eigen gedachten overgeleverd te worden. Dan moet ik afleiding zoeken, en dat heb ik gedaan.

Een klassiek Harley-Davidson-motorvest en een gesp met doodskop zijn voor Marino, en ik heb parfum van Hermès en armbanden van Jeff Deegan voor Lucy en Janet, en voor echtgenoot Benton een titanium horloge met een wijzerplaat van koolstofvezel van een type dat inmiddels niet meer door Breguet wordt gemaakt. Morgen is hij jarig, vijf dagen voor de kerst, en het valt niet mee om iets voor hem te verzinnen, omdat hij praktisch alles al heeft en nauwelijks nog wensen heeft.

Ik moet een veelheid aan cadeautjes voor mijn moeder en mijn zus inpakken, en voor onze huishoudster Rosa en voor mijn collega's en allerlei dingen voor Sock en ook voor de bulldog van Lucy en de poes van het hoofd van mijn afdeling. Ik weet niet wat me bezielde toen ik ziek was en als een gek cadeautjes op internet ging bestellen. Ik gooi het op de koorts. Ze zullen wel weer wat aan te merken hebben op de doorgaans zo verstandige en gereserveerde Kay Scarpetta die zich nu ineens helemaal te buiten gaat aan het kopen van kerstcadeautjes. Vooral van Lucy kan ik de nodige plaagstootjes verwachten.

'Gail neemt haar mobieltje niet op, reageert niet op mailtjes en sms'jes,' zegt Marino. De regen waait tegen de ruiten en tikt hard tegen het glas. 'Ze heeft niks op Facebook of Twitter of zo gezet, en haar signalement komt overeen met de vrouw die we hebben gevonden, en dat is eigenlijk doorslaggevend. Het zou kunnen dat ze ontvoerd is, ergens is vastgehouden, dat ze toen in een laken is gewikkeld en naar het sportveld is gebracht. Ik zou je anders niet hebben lastiggevallen, maar ik weet hoe je bent.'

Hij weet inderdaad hoe ik ben, en ik ben niet van plan om naar het MIT of waar dan ook te rijden, omdat ik al vijf dagen zo'n beetje in quarantaine heb doorgebracht, en dat zeg ik hem ook. Daar ben ik koppig genoeg voor, en tegenover mijn voormalige hoofdonderzoeker neem ik geen blad voor de mond. Ja, *voormalige*, denk ik.

'Hoe voel je je nu? Ik had je toch gezegd dat je geen griep prik moest nemen? Daar ben je waarschijnlijk ziek van geworden,' zegt hij.

‘Je kunt niet ziek worden van een dood virus.’

‘Nou, de enige twee keren dat ik een grieprik heb gehad, ben ik doodziek geweest. Ik ben blij dat je alweer wat beter klinkt.’ Marino doet of hij om me geeft omdat ik iets voor hem kan betekenen.

‘Dat hangt ervan af hoe je het bekijkt. Ik heb me wel eens beter gevoeld, maar ook wel eens slechter.’

‘Met andere woorden: je bent boos op me. Laten we er maar geen doekjes om winden.’

‘Ik had het over mijn gezondheid.’

Het woord ‘boos’ beschrijft onvoldoende wat er op dit moment door me heen gaat. Marino heeft zijn baan zomaar opgezegd, en blijkbaar heeft hij niet door wat dat zegt over mij, hoofdlijkschouwer van Massachusetts en hoofd van het CFC, het Cambridge Forensic Center. Tien jaar lang is hij hoofdonderzoeker bij mij geweest, en plotseling heeft hij me beroepshalve gedumpt. Ik kan me levendig voorstellen wat er in politiekringen over gezegd zal worden, of wat ze er al over zeggen.

Ik verwacht dat mijn oordeel in twijfel getrokken zal worden, op de plaats delict, op mijn kantoor, in de sectieruimte en in de rechtszaal. Ik ben bang dat iedereen kritiek op me zal hebben, terwijl het in feite helemaal niet om mij gaat. Het gaat om Marino en de midlifecrisis waarin hij verkeert, al zolang ik hem ken. Het is nogal duidelijk, zou ik iedereen vertellen als ik wat indiscreter was, dat Pete Marino last heeft van een slecht zelfbeeld en al zijn hele leven worstelt met zijn identiteit als gevolg van het feit dat zijn vader dronk en losse handjes had, zijn moeder een zwakke, onderdanige vrouw was en ze in een achterbuurt van New Jersey woonden.

Ik ben de vrouw die hij niet kan krijgen, degene die hij straft, misschien wel de liefde van zijn leven en zonder enige twijfel zijn beste vriend. Hij heeft geen nobele of rationele reden om me op dit onzalige tijdstip uit bed te bellen. Hij weet dat ik ziek ben, zo ziek dat ik op een gegeven moment dacht dat ik doodging en alleen maar kon denken: *dit was het dan, zo gaat het dus.*

Tijdens een koortsaanval kreeg ik een visioen, waarin de zin van alles tot me kwam: het leven, de versmelting van goddelijke deeltjes waaruit alle materie in het universum bestaat, en de dood, het absolute tegendeel ervan. Toen ik 39,9 had, zag ik alles nog scherper voor me en werd het me allemaal op een simpele en overtuigende manier uitgelegd door de man met de zeis die aan het voeteneinde van mijn bed stond.

Had ik toen maar opgeschreven wat hij zei, die ingewikkelde formule aan de hand waarvan alle materie door de natuur wordt gecreëerd en door de dood wordt afgebroken, de hele schepping vanaf de oerknal, gemeten naar de diverse tekenen van ontbinding. Roest, vuil, ziekte, waanzin, chaos, corruptie, leugens, verrotting, verval, afgestoten cellen, dode cellen, verschrompeling, onwelriekende geurtjes, zweet, ontlasting, stof tot stof, alles verbindt zich op subatomair niveau met elkaar, waardoor er nieuwe materie ontstaat, en zo gaat het door tot in het oneindige. Ik kon zijn gezicht niet zien, maar hij had een innemende en vriendelijke uitstraling, en uitte zich in wetenschappelijke en poëtische bevoordingen, met achter zich een vuur dat geen warmte verspreidde.

Tijdens momenten van opmerkelijke helderheid begreep ik wat we bedoelen als we het hebben over de verboden vrucht en de erfzonde, de weg naar het licht en straten van goud, buitenaardse wezens, aura's, geesten, het paradijs en de hel en reïncarnatie, over geheeld worden of uit de dood opstaan, over terugkomen als een raaf, een kat, een gebochelde, een engel. Er werd me een zich steeds vernieuwend caleidoscopisch geheel geopenbaard, dat buitengewoon helder en van een grote prismatische schoonheid was. Het plan van God de Superieure Natuurkundige, die rechtvaardig, grappig en vol genade is. Die creatief is. Die ons allemaal is.

Ik zag het en ik wist het. De volmaakte Waarheid lag binnen mijn bereik. En toen drong het leven zich weer op. De Waarheid werd onder me weggeslagen en nu word ik weer door de zwaartekracht naar beneden getrokken. En ik ben alles vergeten. Ik

kan niet verwoorden of me herinneren wat ik tegen totaal ontredderde nabestaanden had moeten zeggen nadat ik me over hun overleden dierbaren had ontfermd. Ik kom hooguit met afstandelijke antwoorden aanzetten op de vragen die ze stellen, altijd dezelfde.

Waarom? Waarom? Waaróm?

Hoe kan iemand nou zoiets doen?

Ik heb daar nooit een goede verklaring voor kunnen geven. Maar er bestaat wel een antwoord, een dat ik kortstondig heb gekend. Wat ik altijd had willen zeggen, lag op het puntje van mijn tong, maar toen kwam ik weer in het hier en nu, en wat ik net nog wist, werd verdrongen door de klus die ik net achter de rug had. De onvoorstelbare beelden die eigenlijk nooit iemand zou moeten zien. Bloed en hulzen in een gang waar mededelingenborden hingen die feestelijk versierd waren. En dan in de lokalen zelf. De kinderen die ik niet kon redden. De ouders die ik niet kon troosten. De geruststellende woorden die ik niet had.

Hebben ze geleden?

Hoe snel is het allemaal gegaan?

Het komt door de griep, houd ik mezelf voor. Er is niets wat ik niet gezien heb en waarmee ik niet weet om te gaan, en ik voel de woede opkomen, de slapende draak die binnen in me zit.

‘Geloof me nou maar als ik zeg dat je helemaal niet wilt dat iemand anders zich ertegenaan bemoeit. Er mag gewoon niets misgaan,’ dringt Marino aan. Als ik eerlijk ben, moet ik toegeven dat ik blij ben zijn stem te horen.

Ik vond het vervelend dat hij er in Connecticut niet bij was. Er was verder niemand die ik mee had willen nemen naar een chaotisch mediacircus dat zich op onvoorstelbaar grote schaal afspeelde. De straten stonden kilometerslang vol met wagens van de tv, productietrucks en schotelantennes op palen. Onophoudelijk dreunden er helikopters in de lucht, alsof we op een filmset stonden.

Is er van dichtbij geschoten?

Weer die woede, en ik kan het me helemaal niet veroorloven om de slapende draak wakker te maken. Het was goed dat Marino er niet bij was. Ik had er gewoon geen zin in. Ik weet wat

hij al dan niet aankan. Hij zou als glas zijn gebroken, versplinterd door krachtige trillingen die je niet eens kunt horen.

‘Ik kan je alleen maar zeggen dat ik er een bepaald gevoel bij heb, doc,’ zegt zijn vertrouwde stem. Hij klinkt anders, krachtiger en zelfverzekerder. ‘Een of andere gestoorde klootzak die net de smaak te pakken heeft gekregen. Misschien is hij op een idee gebracht door wat er net gebeurd is.’

‘Wat er net gebeurd is in Newtown, Connecticut?’ Ik snap niet goed waarom hij tot die conclusie is gekomen, en hij moet daarover ophouden.

‘Zo gaan die dingen,’ zegt hij. ‘Een gestoorde klootzak wordt op een idee gebracht door een andere gestoorde klootzak die in een bioscoop of op een school om zich heen is gaan schieten om wat aandacht te krijgen.’

Ik zie al voor me hoe hij in dit weer door de donkere straten van Cambridge rijdt. Ongetwijfeld heeft hij geen gordel om, en het heeft geen zin om hem daarop aan te spreken nu hij weer agent is. In *no time* heeft hij zijn slechte gewoontes weer opgepakt.

‘Ze is niet door kogels om het leven gekomen, wel?’ vraag ik hem op de man af, om te voorkomen dat hij een afschuwelijk onderwerp aansnijdt dat ik nu niet wil bespreken. ‘Je weet toch nog niet eens zeker of het wel om moord gaat?’

‘Het ziet er niet naar uit dat ze door schoten om het leven is gebracht,’ bevestigt Marino.

‘Laten we het helder houden en de boel niet meteen gaan vergelijken met wat er in Connecticut gebeurd is.’

‘Ik word strontziek van klootzakken die alle aandacht van de media krijgen.’

‘Dat vinden we allemaal vervelend.’

‘Het maakt het er alleen maar erger op en vergroot de kans op nieuwe incidenten. Ze zouden hun naam niet moeten afdrucken, en dat soort figuren zou verdomme in een anoniem graf gedumpt moeten worden.’

‘Laten we even bij de huidige zaak blijven. Is bekend of ze zichtbare verwondingen heeft?’

‘Op het eerste gezicht was er niets te zien,’ zegt hij. ‘Maar het lijkt me duidelijk dat ze zichzelf niet in een laken heeft gewikkeld

en op blote voeten naar dat veld is gegaan om daar in de regen en de modder te gaan liggen.’

Dat Marino zich niet heeft gewend tot de plaatsvervangend hoofdlijkschouwer, Luke Zenner, of tot een andere forensisch patholoog van het CFC, heeft niet te maken met het feit dat ik de capabelste persoon van onze organisatie ben, ook al ben ik dat wel. Het heeft te maken met het feit dat Marino zijn oude leventje weer oppikt, zodat hij kan zijn wie hij was toen we elkaar voor het eerst tegenkwamen. Hij werkt niet meer voor mij. Hij belt me op als hij daar zin in heeft. Zo zit de wereld in elkaar, vindt hij, en hij zal het niet nalaten me dat zo vaak mogelijk onder de neus te wrijven.

‘Maar als je er echt geen zin in hebt...’ begint hij te zeggen. Het klinkt alsof hij me uitdaagt, of misschien probeert hij me alleen maar op de kast te jagen.

Ik weet het niet. Hoe kan ik hem in deze staat nou goed inschatten? Ik ben doodop en uitgehongerd. Ik denk voortdurend aan gekookte eieren met boter en grof gemalen peper, en aan espresso en brood dat vers uit de oven komt. Ik zou een moord doen voor een lekker koel glas versgeperste bloedsinaasappelen.

‘Nee, nee, ik heb het ergste al gehad.’ Ik pak het flesje water dat op het nachtkastje staat. ‘Geef me even een momentje om op gang te komen.’ Ik neem een grote slok en verroer me verder niet. De dorst is inmiddels niet meer onverzadigbaar, mijn lippen en mijn tong zijn niet meer kurkdroog. ‘Ik heb hoestsiroop genomen voordat ik ben gaan slapen. Codeïne.’

‘Bofkont.’

‘Ik ben een beetje duf, maar het gaat wel. Het lijkt me geen goed plan om nu zelf achter het stuur te gaan zitten, en zeker niet in dit weer. Wie heeft haar gevonden?’

Misschien heeft hij dat al verteld. Ik leg de rug van mijn hand tegen mijn voorhoofd. Geen koorts. Ik ben ervan overtuigd dat ik geen koorts meer heb en dat het niet alleen komt door de Advil die ik heb ingenomen.

‘Een meisje van het MIT en een vent van Harvard die waren wezen stappen en op weg waren naar haar kamer voor een beetje privacy. Ken je Simmons Hall? Dat grote gebouw dat oogt alsof

het van lego is gemaakt, aan de andere kant van de sportvelden,' zegt Marino.

Ik hoor dat hij een politiescanner aan heeft staan, keihard. Ongetwijfeld helemaal in zijn element. Gewapend en stoer met een politiebadge op zak, rijdend in een burgerauto, met een zwaailicht en sirene aan boord en God mag weten wat nog meer. Vroeger, toen hij nog gewoon agent was, pimpte hij politiewagens, zoals hij dat ook met zijn Harleys doet.

'Eerst dachten ze dat het een etalagepop in een toga was die ze aan de rand van het veld in de modder zagen liggen, bij het hek dat het veld van het parkeerterrein scheidt,' zegt de Marino uit mijn verleden, Marino de rechercheur. 'Via een ingang die niet afgesloten was, zijn ze het veld op gegaan om poolshoogte te nemen, en toen ze zagen dat het een vrouw was die naakt onder een laken lag en dat ze niet meer ademde, hebben ze het alarmnummer gebeld.'

'Is ze naakt?' Wat ik eigenlijk vraag, is of er iemand aan het lijk heeft gezeten.

'Ze beweren dat ze haar niet hebben aangeraakt. Het laken is doorweekt, en je moet wel blind zijn om niet te zien dat ze geen kleren aanheeft. Machado heeft met ze gepraat, en hij is ervan overtuigd dat die twee er verder niets mee te maken hebben. Voor de zekerheid zullen we even wat DNA afnemen en ze natrekken, de hele reutemeteut.'

Hij vertelt verder dat zijn collega Sil Machado vermoedt dat de vrouw aan een overdosis is overleden. 'En dat kan iets te maken hebben met die rare zelfmoord van laatst,' zegt Marino. 'Zoals je weet, wordt er slecht spul verhandeld, en dat zorgt voor ontzettend veel problemen.'

'Welke zelfmoord?' Helaas hebben er meerdere plaatsgevonden toen ik de stad uit was en ziek was.

'Die modeontwerpster die van het dak van haar flat is gesprongen en op de glazen overkapping van de sportschool terecht kwam, op het moment dat er binnen mensen aan het fitnessen waren,' zegt hij. 'Het leek of er een spaghettibom was ontploft. Maar goed, ze denken dus dat het ermee te maken kan hebben.'

'Ik zie het verband niet.'